

Arrest

nr. 65 823 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L.BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Filipijnse nationaliteit.

Op 6 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (visum type C). Op 3 oktober 2008 wordt de toekenning van dit visum geweigerd.

Op 18 september 2008 treedt verzoekster in het huwelijk met dhr. L.B.(...), van Belgische nationaliteit

Op 21 oktober 2008 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging (visum type D) in. Op 21 april 2009 wordt dit visum aan verzoekster toegekend.

Op 18 mei 2009 meldt verzoeker zich aan bij de gemeente Zomergem met het oog op haar inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 13 juli 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 7 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 12 april 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van O.A.A.(...) geboren te P.(...), op (...) en van Filipijnse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd. 26.03.2011, uitgevoerd op het nieuwe adres van betrokkene door de politie van Waarschoot blijkt dat betrokkene wil scheiden van haar echtgenoot. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beide. De echtgenoot woont nog steeds op het gezamenlijke adres in Zomergem.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het motiveringsbeginsel en de rechten van verdediging. Voorts voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"1. Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat zij de echtelijke woning heeft verlaten, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

3. Dat immers vaststaat dat verweerder geenszins rekening heeft gehouden met het art. 42quater §4, Vw. welke het volgende stelt:

(...)

5. Dat in casu verweerder wel degelijk op de hoogte was van het feit dat, alsgevolg van het gewelddadig gedrag van haar echtgenoot, verzoekster genoodzaakt was de gezinswoning te verlaten, de bescherming van de politie in te roepen en zich te wenden tot de Vrederechter van het kanton Zomergem.

6. Dat in elk geval verweerder hiervan op de hoogte diende te zijn gelet op het samenwoonstverslag welke dd. 26.03.2011 zou zijn uitgevoerd.

7. Dat immers bij het opmaken van een samenwoonstverslag de opmaker ervan minstens diende een grondig onderzoek in te stellen naar de redenen waarom er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging in hoofde van verzoekster, waarom verzoekster de echtelijke woning heeft verlaten en om welke redenen verzoekster zou willen uit het echt scheiden

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd !!!

8. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 42quater §4, 4e Vw., geen rekening hield met de situatie van verzoekster, die het slachtoffer werd van huiselijk geweld en om deze redenen de gezinswoning diende te verlaten en bescherming nodig had.

9. Dat verweerder gehouden was alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster de mogelijkheid/de kans te bieden om aan te tonen dat zij voldoet aan één van de situaties opgesomd in het art. 42quater §4 Vw. minstens toe te laten bewijsstukken, die één van deze situaties ondersteunen, neer te leggen.

10. Dat in casu verzoekster wel degelijk ressorteert onder art. 42quater §4, 4e Vw. nu verzoekster "het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

Verzoekster legt ter staving een P.V. dd. 9.07.2010 nr. GE.43.L8,002206/2010, een attest van klachtneerlegging dd. 9.07.2010, een medisch attest (met vermeldingen van de verwondingen) dd. 7.07.2010, het door haar raadsman neergelegde verzoekschrift bij Vrederechter van het kanton Zomergem overeenkomstig art. 223 B.W. en de beschikking overeenkomstig art. 223 B.W. dd. 21.09.2010 van de Vrederechter van het kanton Zomergem neer.

11. Dat daarnaast gelet op het feit dat verzoekster als werknemster in België voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt "zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, Vw. om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet" (cf. Art. 42quater §4, laatste lid, Vw.) verzoekster volkomen onterecht een bijlage 21 door verweerder werd betekend.

Dat verzoekster, alleenstaande en zonder kinderen, sedert 20 oktober 2010 als schoonmaakster in dienst is van het OCMW Evergem, waar zij in maart 2011 over een netto-loon van 1.260,08 euro beschikte.

12. Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaand een grondig onderzoek heeft verricht of verzoekster geen aanspraak zou kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater §4 Vw.

Dat er niet alleen schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, maar ook van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er geen relatie meer bestaat tussen verzoekster en haar echtgenoot. Verweerder verwijst hierbij naar het samenwoonstverslag van 26 maart 2011 waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer op hetzelfde adres gevestigd zijn en dat verzoekster wil scheiden van haar echtgenoot. Verweerder meent dat er geen sprake meer is van een gezinscel tussen beide.”

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd daar de bestreden beslissing niet motiveert waarom geen rekening werd gehouden met het feit dat zij meent dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd aangezien zij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat verweerder hieromtrent geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Alzo meent verzoekster dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan een manifeste beoordelingsfout.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering valt *in casu* samen met het onderzoek naar de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing niet waar deze aanduiden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster stelt echter dat zij zicht bevindt in de uitzonderingssituatie bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;”

Waar verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, stelt de Raad vast dat geen enkel stuk van het administratief dossier ook maar de minste indicatie bevat van het feit dat er sprake zou zijn van huiselijk geweld. Op grond van de stukken van het administratief dossier kan niet

anders dan geconcludeerd worden dat zo er al sprake zou zijn van huiselijk geweld, dit geenszins aan het bestuur bekend was.

Verzoekster meent echter dat het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging werden geschonden aangezien verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster en dat zij niet werd gevraagd naar informatie omtrent het eventueel voldoen van verzoekster aan één van de uitzonderingssituaties bepaald in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu doet de bestreden beslissing geen uitspraak over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen en bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen. Verweerder heeft wel zijn onderzoeksbevoegdheid aangewend om na te gaan of er nog samenwoont en een gezinscel aanwezig waren welke de noodzakelijke vereiste vormen voor het behoud van het verblijfsrecht dat werd toegekend in functie van de gezamenlijke vestiging van de echtgenoten. In dit opzicht heeft de verweerder wel zorgvuldig gehandeld, doch wanneer echter wordt vastgesteld dat niet meer aan deze voorwaarde wordt voldaan, kan van een zorgvuldige overheid verwacht worden dat zij een verder onderzoek voert naar onder meer de reden voor het niet meer aanwezig zijn van deze voorwaarde, of er kinderen zijn, of er een omgangsrecht is, of de betrokken vreemdeling werkt of over voldoende bestaansmiddelen beschikt, of hij beschikt over een ziektekostenverzekering, ..., temeer artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in een aantal uitzonderingsbepalingen waarin het verblijfsrecht niet kan worden beëindigd wanneer voldaan is aan de hierin opgesomde voorwaarden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat er ook maar het geringste onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet vervullen van de uitzonderingsvoorwaarden. De Raad stelt vast dat de verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU